

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska-Rozmus
Protokolant:	st.sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 07 lipca 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie sprawy z powództwa W. F. (1)

przeciwko Spółdzielni(...) w O.

o zwrot kosztów pobytu na turnusie rehabilitacyjnym i wynagrodzenie

I zasądza od pozwanego Spółdzielni (...) w O. na rzecz powoda W. F. (1) kwotę (...)złoty(...)) tytułem zwrotu kosztów leczenia sanatoryjnego i zabiegów rehabilitacyjnych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 listopada 2012r. do dnia zapłaty,

II w pozostałym zakresie oddała powództwo,

III koszty procesu między stronami wzajemnie znosi,

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę (...) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych,

V wyrokowi co do punktu pierwszego nadaje rygorem natychmiastowej wykonalności do kwoty (...),(...)

IV P 92/15

UZASADNIENIE

Powód W. F. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w O. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwot:(...)wraz z odsetkami od dnia 15.11.2012r. do dnia zapłaty,(...)

W uzasadnieniu wskazano, iż powód domaga się zapłaty kwoty (...) tytułem rozliczenia pobytu na turnusie rehabilitacyjnym oraz zabiegów leczniczo-rehabilitacyjnych w dniach 29.10.2012r. do 11.11.2012r. tj w terminie przypadającym na urlop wypoczynkowy na zasadzie par.1 i 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22.05.2003r.. Ponadto powód domaga się kwot (...) zł i (...) zł tytułem wypłaty zaległego wynagrodzenia za październik i listopad 2012r. za czas pobytu na urlopie wypoczynkowym w dniach 29.10.2012r. – 16.11.2012r. Powód wskazał, iż został skierowany na urlop zaległy w terminie 28.09.2012r. do 04.10.2012r. jednak odmówił jego rozpoczęcia z uwagi na wcześniej zlecone przez pracodawcę obowiązki , które wykonywał do 28.10.2012r. W dniu 27.09.2012r. po wizycie u lekarza powód spotkał się z prezesem C.P., z którym ustalił, że

termin urlopu wypoczynkowego powoda celem odbycia turnusu rehabilitacyjnego przypadnie na dni 29.08.2012r.-16.11.2012r. W dniu 26.10.2012r. przedłożył w sekretariacie pracodawcy wniosek o urlop w dniach 29.10.2012r. do 16.11.2012r. W tym dniu spotkał się z prezesem, który nie wspominał o braku zgody na udzielenie urlopu. Ponadto potrzeby zakładu nie uniemożliwiły udzielenie powodowi urlopu wypoczynkowego.

Wydatki za pobyt na turnusie rehabilitacyjnym i za zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne zaplanowane zostały w ramach Indywidualnego Programu Rehabilitacyjnego. W pozwanym zakładzie praktyka ograniczała działania przy uzyskiwaniu urlopu wypoczynkowego do złożenia podania o urlop po ustnej aprobacie pracodawcy.

Pozwany potrącił powodowi z wynagrodzenia za pracę w miesiącu październik 2012 i listopad 2012r. kwoty wskazane w pozwie. Pozwany wskazał powodowi w piśmie, iż wynagrodzenie zostało obniżone w związku z nieobecnością powoda w dniach 29.10.2012r.- 09.11.2012r.

W odpowiedzi na pozew spółdzielnia (...) w O. wniosła o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył aby uzgodnił z powodem okres urlopu powoda. Powód nie przebywał na turnusie rehabilitacyjnym, co miałyby wynikać z treści przedstawionych przez niego dokumentów i faktur. Nie przedstawił pracodawcy wniosku lekarza o skierowaniu na turnus rehabilitacyjny przed rozpoczęcie turnusu. Wskazano, że wniosek powoda o udzielenie urlopu zawiera dopisek w związku z leczeniem sanatoryjnym, co nie jest tym samym co pobyt na turnusie rehabilitacyjnym nawet świadczonym przez sanatorium. Powód wykupił dodatkowe zabiegi rehabilitacyjne, które nie wchodzą w skład turnusu rehabilitacyjnego.

W zakresie urlopu wypoczynkowego pozwany nie wyraził zgody na wykorzystanie urlopu. Zaprzecza twierdzeniom powoda, iż okoliczność taka była uzgodniona. Powód złożył wniosek o urlop w dniu 26.10.2012r. (piątek) bezpośrednio przed godz. 15:00. Od poniedziałku powoda nie było w pracy. Także po 16.11.2012r. (piątek) powód nie stawiał się w pracy przebywając na zwolnieniu lekarskim nieustannie do września 2014r. kiedy wręczono mu wypowiedzenie warunków pracy i płacy. Okres nieobecności powoda od 29.12. do 16.11.2012r. jest okresem nieusprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy. Przedstawiona faktura nie może być uznana za wystarczające potwierdzenie pobytu powoda na turnusie rehabilitacyjnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w pozwanej i w okresie od 01.01.1994r. do 21.06.2012r. pełnił funkcję prezesa zarządu, a w okresie od 22.06.2012r. do 31.12.2014r. wykonywał obowiązki administratora budynków. (bezsporne- potwierdzone dokumentami z akt osobowych powoda)

Do 22 czerwca 2012r. powód pełnił obowiązki prezesa Spółdzielni. Jego miejsce zajął C. P. (1), który zajmował powyższe stanowisko do 30.06.2015r.. Następnym prezesem od 01.07.2015r. została H. P. (1).

(dowód: przesłuchanie H. P. k. 116-116v)

Od chwili objęcia stanowiska przez C. P. prezes zarządu i powód praktycznie ze sobą nie rozmawiali komunikując się za pośrednictwem pism. Zostało to spowodowane zakwestionowaniem przez W. F. (1) polecenia udzielonego ustnie przez nowego prezesa a także brakiem akceptacji przez powoda C. P. na nowym stanowisku.

(dowód: przesłuchanie C. P. (1) k. 99-100v, pismo k. 20, lista wyjść k. 23, pismo k. 25, przesłuchanie H. P. k. 116-116v)

Pismem z dnia 25.09.2012r. prezes zarządu pozwanej Spółdzielni na podstawie art. 168 k.p. udzielił powodowi urlopu wypoczynkowego zaległego za 2011r. w ilości 5 dni począwszy od 28.09.2012r. do 04.10.2012r. Zwracają się jednocześnie, o ponowne podanie propozycji terminu wykorzystania urlopu wypoczynkowego za 2012r. W odpowiedzi na przedmiotowe pismo powód na otrzymanym egzemplarzu w dacie 27.09.2012r. napisał:

„ Urlop nie uzgodniony. Mam do załatwienia pilne sprawy służbowe dlatego też do końca pierwszego tygodnia października będę obecny w pracy.”

W dniu 27.09.2012r. powód udał się do lekarza, który zajmował się pracownikami pozwanej Spółdzielni. Poinformował wówczas lekarza, że chce się udać na turnus rehabilitacyjny w okresie od końca 29.10.2012r. do 11.11.2012r. Uzyskał zaświadczenie lekarskie stwierdzające , iż wymaga stosowania skróconej normy czasu pracy.

W dniu 26.10.2012r. (piątek) ok. 10 minut przed godz. 15:00 powód złożył w sekretariacie wniosek o urlop . W przedmiotowym wniosku zwracał się o udzielenie mu urlopu wypoczynkowego od 29.10 do 16.11.2012r. za 2011r. i 2012r. w związku z leczeniem sanatoryjnym. W zakresie swoich obowiązków powód podlegał prezesowi zarządu i przed udaniem się na urlop winien uzyskać potwierdzenie udzielenia urlopu od przełożonego. Jednakże takiego potwierdzenia nie uzyskał. Powód przynosząc podanie do sekretariatu, na sugestię pracownika M. M. aby przedłożył je prezesowi, który był obecny i przebywał w swoim gabinecie , nie zrobił tego. Pozostawił pismo w sekretariacie i wyszedł.

Prezes po otrzymaniu w dniu 29.10.2015r. przedmiotowego wniosku nie wyraził zgody na urlop powoda. Z tego powodu wpisano W. F. na listach obecności nieobecność nieusprawiedliwioną. Dokonano także potrącenia wynagrodzenia za okres nieobecności w pracy tj za dni od 29 do 31.10.2012r. oraz od 02. do 09.11.2012r.

W pozwanej Spółdzielni nie są opracowywane plany urlopów.

(dowód: zeznania świadka M. M. k. 96v-97, przesłuchanie C.P. k. 99-100v, H. P. k. 116-116v , wnioski urlopowe k.16-19, pismo k. 30-33, listy obecności k. 67-68)

Uzyskanie urlopu w pozwanej Spółdzielni następuje poprzez uzgodnienie z przełożonym możliwego terminu urlopu i wypisanie wniosku. Pracownik przedkłada wniosek przełożonemu w celu jego akceptacji. Po podpisaniu wniosku przez przełożonego , przełożony dostarcza dokument do kadr. Powód podlegał prezesowi, któremu powinien przedłożyć wniosek i uzyskać pisemną akceptację.

(dowód: zeznania M.M. k. 96v-97v, przesłuchanie H. P. k. 116-116v)

W okresie od 28.10.2012r. do 11.11.2012r. powód przebywał na turnusie rehabilitacyjnym w C.. Dnia 14.11.2012r. przedłożył pracodawcy pismo , w którym zwracał się z prośbą o zwrot wydatków poniesionych na turnus rehabilitacyjny oraz dodatkowe zabiegi. Łączna kwota wyniosła (...).

Powód nie przedłożył pracodawcy wniosku lekarza sprawującego opiekę nad osobą niepełnosprawną o skierowaniu na turnus rehabilitacyjny określający rodzaj turnusu i czas jego trwania.

(dowód: pismo k. 13, faktury k. 14,15, zaświadczenie k. 12, przesłuchanie W. F. k. 98-99, C.P. k. 99-100v)

Zgodnie z zapisami regulaminu Zakładowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, obowiązującego w pozwanej Spółdzielni od 01.02.2009r., a uchwalonego jeszcze za prezesury W. F. (1), w zależności od wysokości środków Funduszu rehabilitacji i potrzeb co najmniej 15 % środków Funduszu przeznaczają się na indywidualne programy rehabilitacji i 15 % na pomoc indywidualną (rozdz. II pkt. 4a i b).

Regulamin przewidywał, iż w ramach pomocy indywidualnej zwrot dofinansowania za wyjazdy na turnusy rehabilitacyjne następował po złożeniu wniosku przez zainteresowanego wraz z dokumentami potwierdzającymi poniesione koszty. Wniosek był rozpoznawany przez Komisję ds. rehabilitacji a przy pomocy bezzwrotnej dodatkowo musiał uzyskać akceptację prezesa zarządu.

Regulamin w rozdziale VI regulował kwestię Indywidualnych Programów Rehabilitacji. Zgodnie z pkt 1 rozdziału VI ze środków Funduszu rehabilitacji finansowane są „Indywidualne programy rehabilitacji, których celem jest zmniejszenie ograniczeń zawodowych wynikających z rodzaju i stopnia niepełnosprawności”. Pracodawca lub

osoby działające w jego imieniu powołując Komisję Rehabilitacyjną. Program rehabilitacji opracowuje komisja rehabilitacyjna z udziałem osoby niepełnosprawnej, która będzie realizowała ten program.

(dowód: przesłuchanie C.P. k. 99-100v, H. P. k. 116-116v, regulamin k. 103-112)

Wobec powoda opracowano Indywidualny Program Rehabilitacyjny, który obowiązywał od 2009r. do 12.07.2013r. Zgodnie z (...) powoda przewidziano dwa działania. W ramach działania 2 przewidziano następujące formy działania: zakup laptopa, roweru rehabilitacyjnego, zakup wykładziny antypoślizgowej, kontynuowanie leczenia u lekarza specjalisty, zabiegi rehabilitacyjne , leczenie sanatoryjne. Na realizację działania 2 przeznaczono środki o wartości(...)zł.

(dowód: pismo k.62, (...) k. 84-94)

W zakresie działania 2 w ramach (...) powodowi pozostało do wykorzystania(...)zł. (bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Strona powodowa wystąpiła w niniejszym procesie dochodząc dwóch rodzajów roszczeń: zwrotu kwot wydatkowanych na pobyt sanatoryjny- rehabilitacyjny oraz wynagrodzenia za okres urlopu od 29.10.2012r. do 16.11.2012r.

W zakresie pierwszego roszczenia należy zauważyć co następuje.

W pozwanej Spółdzielni obowiązywał od 01.02.2009r. Regulamin Zakładowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych uchwalony (jak wskazano w treści regulaminu) na podstawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych oraz rozporządzenia ministra pracy i polityki socjalnej z 31.12.1998r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych.

Art. 33 ust.4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. (Dz.U.2011.127.721 j.t.) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych przewiduje, iż środki funduszu rehabilitacji są przeznaczane na finansowanie rehabilitacji zawodowej, społecznej i leczniczej, w tym na indywidualne programy rehabilitacji osób niepełnosprawnych opracowywane przez powołane przez pracodawców komisje rehabilitacyjne oraz ubezpieczenie osób niepełnosprawnych, zgodnie z zakładowym regulaminem wykorzystania tych środków.

Do 31.12.2007r. obowiązywało, wydany na podstawie art. 33 ust.11 cyt. ustawy , rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 31 grudnia 1998 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1999 r. Nr 3, poz. 22, z 2003 r. Nr 142, poz. 1383 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 960). Nie mniej jednak z dniem 01.01.2008r. weszło w życie nowe rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz.U.2013.1300 j.t. z późn.zm). Paragraf 13 rozporządzenia przewidywał, iż wchodzi ono w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.

W świetle § 6 ust 1 obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz.U.2013.1300 j.t. z późn.zm) warunkiem wykorzystania środków funduszu rehabilitacji na wydatki, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 12 (indywidualne programy rehabilitacji), jest opracowanie programu rehabilitacji.

Programy rehabilitacji opracowywane są przez komisje rehabilitacyjne dla pracowników niepełnosprawnych, którzy w szczególności:

- 1) posiadają najniższe kwalifikacje;
- 2) z uwagi na niepełnosprawność mają utrudnione samodzielne wykonywanie pracy;
- 3) utracili zdolność do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku;

4) zmieniają kwalifikacje zawodowe (ust 2).

Pracodawca powołuje komisję rehabilitacyjną, w skład której wchodzi:

- 1) lekarz lub pielęgniarka wykonujący świadczenia zdrowotne na rzecz zakładu, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 3 ustawy o rehabilitacji;
- 2) osoba zajmująca się problematyką rehabilitacji u pracodawcy prowadzącego zakład;
- 3) doradca zawodowy lub instruktor zawodu (ust.3) .

Następnie w cytowanym przepisie wskazano, iż program rehabilitacji opracowywany jest z udziałem pracownika niepełnosprawnego, którego ten program dotyczy (ust. 6).

Wskazany program powinien zawierać w szczególności:

- 1) diagnozę sytuacji zawodowej pracownika niepełnosprawnego;
- 2) cel programu rehabilitacji;
- 3) metody realizacji programu rehabilitacji;
- 4) harmonogram działań rehabilitacyjnych;
- 5) terminy oceny postępów w rehabilitacji;
- 6) osoby odpowiedzialne za realizację programu rehabilitacji.

Komisja rehabilitacyjna dokonuje oceny efektów realizacji programu rehabilitacji i, jeżeli zachodzi potrzeba, modyfikuje ten program oraz określa możliwości i formy dalszej rehabilitacji po zakończeniu jego realizacji.

Z treści regulaminu ZFRON obowiązującego u pozwanego w 2012r. , jak już wskazano, wynika, iż podstawą jego wydania były ustawa z 27.08.1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych oraz ww rozporządzenie z dnia 31.12.1998r. Przedmiotowy regulamin wszedł w życie z dniem 01.02.2009r. W tym czasie obowiązywało już rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2007 r. i ono kształtowało zasady funkcjonowania IPR-ów.

Przepisy Regulaminu, co także wskazano powyżej , przewidywały utworzenie IPR (rozdz. VI). Nie mniej jednak, brak było zapisu szczególnego dotyczącego odrębnych, niż wynikające z rozporządzenia zasad korzystania z działań przewidzianych w indywidualnych programach rehabilitacyjnych. Regulamin przewidywał, iż tworzona jest Komisja Rehabilitacyjna, która opracowuje program rehabilitacji. Komisja dokonuje oceny efektów rehabilitacyjnych uczestnika programu i jeżeli zachodzi potrzeba modyfikuje program rehabilitacji lub określa możliwości i formy dalszej rehabilitacji. Regulamin wskazywał także (rozdz. VII zatytułowany „ Komisja ds. indywidualnej pomocy”) , iż Komisja rehabilitacyjna rozpatruje i załatwia wnioski w sprawie pomocy indywidualnej. Rozdział ten określał zasady podejmowania decyzji przez Komisję ws wniosków osób uprawnionych do przyznawania świadczeń w formie bezzwrotnej, podziału środków na poszczególne rodzaje działalności Funduszu i ustalenia wysokości świadczeń bezzwrotnych , które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa Spółdzielni. W tym miejscu należy wskazać, iż środki Funduszu były przeznaczone m.in. na indywidualne programy rehabilitacyjne oraz na indywidualną pomoc (rozdz. I pkt.4). Jak wskazano w rozdz. III pkt. 2 pomoc indywidualną przyznaje się na wniosek osób niepełnosprawnych. Również w rozdz. III w pkt 12 wskazano co jest finansowane z Funduszu w ramach tzw pomocy indywidualnej. Pomoc indywidualna mogła być zgodnie z pkt. 1 rozdziału IV udzielana w formie bezzwrotnej lub w formie nie oprocentowanej pożyczki.

Podsumowując, w ocenie Sądu , dochodzone przez powoda kwoty za pobyt na leczeniu sanatoryjnym (czego strona pozwana nie kwestionowała) nie mogą być potraktowane jako wniosek w ramach pomocy indywidualnej. Albowiem

jak wynika z pisma powoda z 12.11.2012r. (k. 13) oraz jego zeznań , a także treści IPR powoda, należności te były dochodzone i wnioskowane do pracodawcy w ramach działań przewidzianych w indywidualnym programie rehabilitacji. Zgodnie z treścią Regulaminu tylko działania w ramach pomocy indywidualnej miały charakter wnioskowy i były uzależnione od decyzji Komisji ds. indywidualnej pomocy (Komisji Rehabilitacyjnej) oraz w zakresie świadczeń bezzwrotnych dodatkowo wymagały zatwierdzenia przez Prezesa Spółdzielni.

Dlatego też, opierając się na treści ust. 6 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2007 r. , który wskazuje, iż warunkiem wykorzystania środków funduszu rehabilitacji na wydatki, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 12 (indywidualne programy rehabilitacji), jest opracowanie programu rehabilitacji, w ocenie Sądu dochodzone w tym zakresie świadczenia są należne powodowi od pozwanej Spółdzielni.

Bez wątplenia powód miał opracowany IPR zgodnie z obowiązującymi w czasie jego uchwalania przepisami. W dokumencie tym przewidziano formy działania i w ramach tzw II działania wskazano m.in. zabiegi rehabilitacyjne i leczenie sanatoryjne.

Analizując treść wniosku urlopowego powoda z 26.10.2012r. wynika z niego , iż celem jego wyjazdu było leczenie sanatoryjne. Po powrocie przedłożył wniosek o zwrot poniesionych kosztów wraz z fakturami wskazując, iż „ powyższe wydatki zaplanowane zostały do realizacji w ramach Indywidualnego Programu Rehabilitacyjnego”.

W ocenie Sądu, wskazane powyżej przepisy rozporządzenia z 19.12.2007r. jednoznacznie przewidują, iż warunkiem wykorzystania środków na wydatki z IPR nie jest każdorazowe uzgadnianie tych wydatków z pracodawcą lub rozpoznawanie przez powołaną komisję lecz opracowanie programu rehabilitacji. Taki program został wobec powoda ustalony . Przewidziano w nim takie formy działań jak leczenie sanatoryjne czy zabiegi rehabilitacyjne. Tym samym przedłożone faktury wraz z pismem powoda z 12.11.2012r. oraz dowodem z jego przesłuchania potwierdzają, iż wynikające z tych faktur kwoty zostały poniesione w związku z leczeniem sanatoryjnym i zabiegami rehabilitacyjnymi uwzględnionymi w IPR.

W związku z tym Sąd stanął na stanowisku, iż w tym zakresie roszczenie powoda winno zostać uwzględnione. Na koniec należy także wskazać, iż z kwoty z działania II IPR powoda na koniec funkcjonowania programu tj do 12.07.2013r. pozostała niewykorzystana kwota(...)zł.

Dlatego też, orzeczono jak w punkcie I wyroku w oparciu o przedstawione przepisy i dokonane rozważania.

W tym miejscu, zdaniem Sadu, należy jednakże odnieść się do podstawy faktycznej, którą strona powodowa wskazała w zakresie powyższego roszczenia w pozwie, a mianowicie do przepisów rozporządzenia z 22.05.2003r. ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania zwolnień od pracy osobom o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w celu uczestniczenia w turnusie rehabilitacyjnym. Przepisy tego rozporządzenia przewidują , iż pracodawca udziela osobie o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności zwolnienia od pracy na podstawie wniosku lekarza sprawującego opiekę nad tą osobą o skierowanie na turnus rehabilitacyjny. Wniosek lekarza określa rodzaj turnusu i czas jego trwania. Skierowanie na turnus rehabilitacyjny osoba o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności przedstawia pracodawcy w takim terminie, który umożliwi zapewnienie normalnego toku pracy w zakładzie. (par.1). Rozporządzenie powyższe przewiduje jedynie prawo pracownika przy spełnieniu przesłanek określonych w ust. 1 do wynagrodzenia za czas zwolnienia i przedłożenie pracodawcy dokumentu, który potwierdza pobyt na turnusie wystawiony przez organizatora turnusu.

W ocenie Sądu, przepisy te w ogóle nie dawały podstaw do dochodzenia zwrotu należności za pobyt na turnusach rehabilitacyjnych wprost określonych w przepisach cytowanego rozporządzenia z 22.05.2003r.. Ponadto, powód nie wyjechał na leczenie sanatoryjne w okresie od 29.10.2012r. do 11.11.2009r. w ramach turnusów rehabilitacyjnych określonych w niniejszym rozporządzeniu albowiem nie dopełnił żadnego z warunków przewidzianych w tych przepisach. W pierwszej kolejności nie przedłożył pracodawcy wniosku lekarza sprawującego opiekę nad nim o skierowaniu na turnus rehabilitacyjny określający rodzaj turnusu i czas jego trwania. Nie uzgodnił z pracodawcą

możliwości wyjazdu z wyprzedzeniem, które umożliwiałyby zapewnienie normalnego toku pracy. Jednocześnie przepisy rozporządzenia przewidują tylko i wyłącznie prawo do wypłaty wynagrodzenia za czas zwolnienia pracownika z pracy przez pracodawcę w celu odbycia turnusu rehabilitacyjnego na zasadach określonych jak wyżej.

Przechodząc do dalszej analizy dochodzonych roszczeń należy wskazać, iż powód wystąpił także o zapłatę wynagrodzenia za okres urlopu tj za okres od 29.10. do 16.11.2012r..

Jak wynika z poczynionych ustaleń, w dniu 26.10.2012r. powód tuż przed godz. 15:00 złożył w sekretariacie pismo zawierające wniosek urlopowy na okres od 29.10. do 16.11.2012r. nie uzyskując wcześniej akceptacji tego wniosku przez przełożonego- prezesa zarządu. Jednoznacznie okoliczności te potwierdziła świadek M. M. oraz H. P.. Także C.P. wskazał, że powód nie uzgadniał z nim ani we wrześniu ani w październiku terminu przedmiotowego urlopu. Zgodnie z art. 163 par. 1 k.p. urlopy powinny być udzielane zgodnie z planem urlopów. Plan urlopów ustala pracodawca, biorąc pod uwagę wnioski pracowników i konieczność zapewnienia normalnego toku pracy. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i stanowiskiem doktryny przesłanki udzielania urlopów wskazane w powyższym przepisie mają znaczenie równorzędne, przy czym pracodawca otrzymuje wniosek pracownika z propozycją urlopu, następnie oceniając sytuację w zakładzie pracy podejmuje decyzję o przydzieleniu urlopu.

Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1998 r. (I PKN 99/98)

przy braku planu urlopów wypoczynkowych samo złożenie wniosku o udzielenie urlopu nie usprawiedliwia nieobecności pracownika. (...) W myśl przepisu art. 161 kp pracodawca jest obowiązany udzielić pracownikowi urlopu w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik uzyskał prawo do urlopu. Przepis ten nie może być jednak rozumiany jako bezwzględny nakaz uwzględniania każdego wniosku pracownika o udzielenie urlopu, złożonego w każdym czasie. Świadczy o tym chociażby treść art. 163 KP, według którego urlopy powinny być udzielane zgodnie z planem urlopów, a więc ich terminy muszą być uzgadniane między pracodawcą, a pracownikiem. Uzgodnieniem takim jest więc w pierwszej kolejności ustalony plan urlopów, a w przypadku jego braku każdorazowa akceptacja osoby upoważnionej przez pracodawcę do udzielania urlopu wypoczynkowego. Konstytucyjne prawo do urlopu i konieczność wykorzystania urlopu w danym roku kalendarzowym lub najpóźniej do końca pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego (art. 168 KP) nie może być realizowane w sposób dowolny bez uzgodnienia z pracodawcą. Pracownik nie może sam sobie udzielić urlopu, a samo złożenie wniosku o udzielenie urlopu wypoczynkowego nie może być również traktowane jako uzgodnienie terminu i wymiaru urlopu.

„Pracownik nie może korzystać z przysługującego mu prawa do urlopu w dowolnym czasie, bez zgody pracodawcy. (...) postępowanie powoda było nieusprawiedliwioną nieobecnością w pracy, która stanowiąc ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, dawała podstawę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1

KP”.(wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 15 marca 2001 r. I PKN 306/00)

Sąd stanął na stanowisku, iż nieobecność powoda od 29.10.2012r. nie była przez niego usprawiedliwiona, tym bardziej, iż u pozwanego nie obowiązywał plan urlopów, w ramach którego następowałoby wykorzystanie przedmiotowego urlopu. Obowiązkiem powoda było uzyskanie akceptacji przełożonego co do proponowanego terminu urlopu i dopiero wówczas udanie się na wolne. Jak wskazano powyżej, samowolne udanie się przez pracownika na urlop stanowi o ciężkim naruszeniu przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych. Należy podkreślić, iż w tygodniu, w którym powód udał się na urlop zaplanowane było przez prezesa zarządu spotkanie z developerem, na którym obecność powoda była konieczna. Zdaniem Sądu nie usprawiedliwia zaistniałej sytuacji fakt, iż powód w lipcu i sierpniu uzyskał dwudniowe urlopy. Jak zeznał C.P. były to również nie uzgodnione z nim urlopy, jednak z uwagi na ich krótki okres podpisał wnioski. Natomiast z zeznań M.M. jednoznacznie wynika jaki był tryb uzyskiwania zgody na udanie się na urlop wypoczynkowy: było to w pierwszej kolejności ustne uzgodnienie z przełożonym terminu, następnie przedłożenie w tym zakresie pisemnego wniosku przełożonemu i uzyskanie pisemnej akceptacji. Dopiero po zatwierdzeniu terminu urlopu pracownik mógł udać się w celu jego wykorzystania.

Konkludując, Sąd stanął na stanowisku, iż powód samowolnie udzielił sobie ponad trzytygodniowego urlopu nie uzyskując akceptacji przełożonego. Nie jest w ocenie Sądu wiarygodne twierdzenie powoda, że z C.P. uzgodnił już we wrześniu okres swojego urlopu, jak również jakoby rozmawiali ze sobą na ten temat po 27.09.2012r. Należy wskazać, że C.P., iż ówczesny prezes i W. F. praktycznie ze sobą nie rozmawiali albowiem powód nie zaakceptował wyboru C.P. na stanowisko prezesa zarządu (które do 21

czerwca 2012r. sam zajmował) i kwestionował ustne polecenia prezesa. O prawdziwości powyższej tezy świadczą także pisma przedłożone do akt sprawy . M.in. pismo z 25.09.2012r. k. 20, adnotacja powoda na liście wyjść k. 23, pismo z 15.11.2012r. k. 29 i odpowiedź na nie z 23.11.2012r. k. 33. Powyższy fakt potwierdziły także świadek M. M. i obecna prezes H. P..

Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów. W szczególności wniosku powoda o urlop od 29.10.2012r., pism z 25.09.2012r. k. 20, na którym powód napisał o odmowie udania się na urlop, adnotacji powoda na liście wyjść k. 23, pisma z 15.11.2012r. k. 29 i odpowiedzi na nie z 23.11.2012r. k. 33 a także zeznań świadka M. M., prezesów Spółdzielni C.P. i H. P.. Zdaniem Sądu zeznania tych osób w powiązaniu z przedłożonymi dokumentami wskazują na faktyczny stan rzeczy istniejący w pozwanej Spółdzielni a także poświadczają fakt, iż powód nie dokonał ustalenia terminu urlopu i porzucił na złożeniu wniosku. Wskazane dowody wzajemnie się uzupełniają i pozwalają na odtworzenie logicznej całości zdarzeń ściśle związanych z uzyskaniem przedmiotowego urlopu a także na ustalenie stosunków istniejących pomiędzy W. F. a wówczas nowym prezesem C.P..

Dokonując powyższych ustaleń należy odnieść je do żądania powoda objętego pozwem w zakresie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego wynagrodzenia za okres objęty przedmiotowym urlopem.

Zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa tak stanowią.

„Z zasad wzajemności oraz ekwiwalentności wynagrodzenia i pracy wynika reguła, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Wykonanie pracy nie musi przedstawiać się jakimś konkretnym, materialnym rezultatem, albowiem zobowiązanie pracownika polega na starannym działaniu. Przez wykonaną pracę należy rozumieć czynności spełnione przez pracownika w okresie poprzedzającym wypłatę wynagrodzenia.

Należność za czas niewykonywania pracy jest wynagrodzeniem o charakterze gwarancyjnym, które przysługuje pracownikowi wyjątkowo za pracę niewykonaną.

Prawo pracownika do wypłaty gwarancyjnej musi mieć w każdym przypadku konkretną podstawę prawną. Szereg wypłat o charakterze gwarancyjnym przewiduje kodeks pracy (np. urlop wypoczynkowy, wynagrodzenie za okres choroby) oraz przepisy wykonawcze do kodeksu pracy np. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy.

Inny przepis kodeksu pracy tj. art. 81 reguluje jedną z licznych w prawie pracy warunkowaną gotowością do pracy sytuację kiedy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia pomimo niewykonywania pracy.

Przepis art. 81 k.p. przewiduje dwie sytuacje niewykonywania pracy, za czas trwania których pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia. Są nimi niedopuszczenie pracownika do pracy oraz przestój.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2013 r. III APa 29/12)

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż nie zaistniała żadna z okoliczności uzasadniających wypłatę powodowi wynagrodzenia w czasie nieświadczenia pracy. Tym samym, roszczenie powoda w tym zakresie w oparciu o wskazane przepisy art. 80, 81 i 172 k.p. winno ulec oddaleniu o czym orzeczono w punkcie II wyroku. Należy także zauważyć, co nie było kwestionowane przez stronę powodową, iż z przesłuchania prezesa Spółdzielni C.P. złożonego podczas procesu wynikało, iż wynagrodzenie urlopowe za przedmiotowy okres było powodowi wypłacone na koniec zatrudnienia (k. 100v).

W punkcie II wyroku oddalono także częściowo powództwo w zakresie żądania odsetek od kwoty(...)zł. Zgodnie z treścią pozwu powód określił w tym zakresie swoje żądanie odsetkowe od dnia 15.11.2012r.. Wskazał, iż jest to uzasadnione faktem, iż w wniosek o wypłatę dochodzonej kwoty złożył pozwanemu w dniu 14.11.2012r. Zdaniem Sądu zasadne jest żądanie przedmiotowych odsetek od dnia 22.11.2012r. albowiem pozwany winien dysponować niezbędnym czasem na podjęcie decyzji i czynności w zakresie dokonania ewentualnej płatności. Takim przyjętym terminem jest okres siedmiu dni od dnia wystąpienia z roszczeniem. Dlatego też oddalono w tym zakresie powództwo co do odsetek za dni od 15 do 21.11.2012r.

Na podstawie art. 100 k.p.c. w punkcie III wyroku koszty procesu zostały między stronami wzajemnie zniesione albowiem żądania stron zostały uwzględnione w częściach (strona powodowa co do kwoty (...), strona pozwana co do kwoty (...)).

O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uwzględniając , iż strona pozwana przegrała w części tj co do kwoty (...)pkt. IV wyroku).

Na podstawie art. 477(2) par. 1 k.p.c. orzeczono o rygorze natychmiastowej wykonalności (pkt. V).

SSR Grażyna Giżewska- Rozmus